

[Alfred Jensen.]

serne i lærlingeloven, og da der ikke er dagskoleundervisning over det hele, så er der altså ikke noget særligt ønske om at få den. Nej, sådan stiller spørgsmålet sig ikke. Der er stærke ønsker om at få dagskoleundervisning, og det, der er en hindring, er, at man ikke fra myndighedernes side går ind for dagskoleundervisningens gennemførelse og aftenkolens afskaffelse. Alle de problemer, der kan rejse sig i den forbindelse, også det, der her er rejst om, at lærlingene deltager i fællesakkorder, er jo af meget, meget ringe betydning. Selv hvor man har fællesakkorder, har man forlængst fundet ud af, at man kan blive skrevet for de timer, man arbejder på akkord; det kan gøres for svendenes vedkommende, og det kan gøres for arbejdsmandenes; det kan også gøres for lærlingenes, og det sker så at sige daglig på hver eneste arbejdsplads; det er ikke nogen hindring for at løse dette skoleproblem. Det er blot et spørgsmål, om man er villig dertil, men jeg forstår, det er viljen, det skorter på hos den højtærede minister, og så forsøger han at give det udseende af, at hvis man vil have dagskoleundervisning, har man jo også mulighed for at gennemføre det, for det er ikke forbudt i lærlingeloven. Nej, men det, vi ønsker, er, at det skal påbydes i lærlingeloven, at der skal være dagskoleundervisning.

På samme måde, som jeg udtalte mig om arbejdstiden, vil jeg også om ferispørgsmålet sige, at det ikke er et spørgsmål, der nødvendigvis behøver at løses sammen med overenskomsterne afslutning. Jeg skulle tro, at ministeren er klar over, at den ferie, arbejderne nu har, er hjemlet i en ferielov, som er vedtaget her på rigsdagen, og der er aldeles ikke noget i vejen for, at denne rigsdag kan vedtage, at alle arbejdere skal have 3 ugers ferie. Det er bare et spørgsmål om at forstå betydningen deraf og at ville gå ind for det. Det var vel også en fejg undskyldning, når man giver det udseende af, at ministeren og hans parti egentlig er vældige tilhængere af en 3 ugers ferie, men siger, at det afgørende er, hvorvidt arbejderne og arbejdsgiverne ved de forhandlinger, der nu foregår, kan blive enige om en sådan løsning. Nej, her står vi overfor et spørgsmål, der kan løses af rigsdagen, og som allerede een gang er blevet løst, ved gennemførelsen af den 2 ugers ferie. Spørgsmålet kan også løses ved, at man gennemfører 3 ugers ferie i første omgang for lærlinge. Det ville også være rimeligt, selvom man for de voksne

arbejdere kun kommer til 3 ugers ferie, at fastslå, at ferien for de helt unge, de 15—16 årige, skal være 4 uger. Det kan kun løses rationelt i forbindelse med en lovgivning. Går man ikke den vej, får man det gennemført for enkelte fag, mens andre bliver stående ved det gamle. Altså, skal vi nå frem til en betryggende ordning, må vi have faste regler, som gælder for alle unge under 18 år og alle lærlinge.

Ministerens afvisning af vort forslag om flere penge til studiefonden kræver i og for sig ikke megen besvarelse, fordi ministeren jo ikke gik ind på problemet — og det er der forøvrigt heller ikke andre der har gjort — i forbindelse med studenternes indtægter. Man har bare sagt, at det er for mange penge, og at vi ikke kan skaffe så mange penge frem. Ja, så fik vi en lille forklaring på, at seminaristerne havde fået deres beløb fordoblet, fordi der var mangel på skolelærere. Det er selvfølgelig en vis trøst, at der er sket en sådan fordobling, for det ville jo være rent galt at være blevet stående ved det gamle. Men dermed er ikke sagt, at man er nået op på det beløb, man bør nå op på. Det samme gælder for studenternes vedkommende. De beløb, der forhandles om — det har jeg nævnt i min motivering —, er langt fra tilstrækkelige til at give den studerende ungdom de nødvendige midler, så at de hurtigt kan komme gennem studierne og på betryggende måde få deres uddannelse. Man kan selvfølgelig være karrig, som man her har givet udtryk for, og bruge pengene til militarisering, men det betyder dog, at ungdommen vil få en længere studietid, og det betyder også, hvis de samtidig med studierne skal passe deres beskæftigelse, at deres uddannelse bliver ringere. Forøvrigt har professorerne gjort opmærksom på, at studenterne nu mere bøger sig gennem studierne end før. Derfor forekommer det mig letbenet og ansvarsløst at afvise et forslag på den måde, som det her er sket.

Ministeren og også andre har talt om bosættelselån. Såvidt jeg forstod ministeren, var den eneste motivering for, at han ikke kunne gå ind herfor, den, at forslag herom to gange havde været fremsat her i tinget og ikke var blevet gennemført. Ja, men det kan da ikke være nogen motivering. Hvis der er brug for en lov om bosættelselån, hvis vi erkender, at vanskelighederne er vokset — og det tror jeg man må — for dem, der skal sætte bo, skulle netop de 2 års resultatløse forhandlinger mane til en fornuftig behandling af spørgsmålet. Dette gælder iøvrigt også andre, der har udtalt